

OD PUNINE NJEGOVE

2. nedjelja po Božiću, B

„Od punine njegove svi mi primismo, i to milost na milost.“ Doista svetome Ivanu uspijeva u jednoj rečenici sažeci gotovo cjelokupno otajstvo našega spasenja. Zaustavimo se nad ovom rečenicom i dopustimo da nas hrani. Pođimo redom:

Od punine njegove. Hrvatski jezik za Boga kaže upravo to: da je Bog, to jest bogat, samo Bogatstvo, izvor svega. On je Stvoritelj. Sve što čovjek poznaje i što bi na ovome svijetu mogao poželjeti, od Boga je. No, Pismo nas upozorava da je ono što mi možemo iskusiti svojim osjetilima i do čega možemo doprijeti svojim razumom, tek jedan maleni dio onoga što od Boga proizlazi. Naime, u stvorenom svijetu vidimo njegovu neizmjernu mudrost. Prirodne se znanosti i bave time da proučavaju stvoreni svijet. i što više otkrivaju, to više uviđaju kako ima sve više i više toga što nam ostaje tajnom. Tek oni ljudi koji su daleko dospjeli u proučavanju prirode znaju koliko je neizmjerno toga što još ne znamo i nismo proučili. I sve je to Bog zamislio i riječju stvorio. A to je tek jedan dio. Ono još ljepše jest silna Božja ljubav, ljubav koja nam je objavljena u Isusu Kristu, u kojem *„prebiva sva punina Božanstva“* (Kol 2,9). Sam nam je Bog objavio da je ljubav. Koja daje, koja daruje samoga sebe. A ovo pogotovo u svojoj ograničenosti nikada nećemo dokučiti, kao što veli Pavao:

O dubino bogatstva, i mudrosti, i spoznanja Božjega! Kako li su nedokučivi sudovi i neistraživi putovi njegovi! Doista, tko spozna misao Gospodnju, tko li mu bi savjetnikom? Ili: tko ga darom preteče da bi mu se uzvratiti moralo? (Rim 11,33-35).

Svi mi primismo. To je naša ljudska osobina možemo primiti dar čiju važnost, veličinu i uzvišenost ne možemo dokučiti. Zato koji puta taj svoj dar u svojoj ludosti odbacujemo. A mi smo primili od punine Božjeg Sina! Postali smo sinovi i kćeri izabranja, baštinici nebeskog života, dionici božanske naravi Isusa Krista. Bog nam zapravo ne daje tek neke darove, kao što koji puta prezaposleni roditelji darivaju svojoj djeci igračke da bi ih se nekako riješili. Bog nam daje najviše što ima: *„Ta on ni svoga Sina nije poštedio!“* (Rim 8,32). Bog daruje sama sebe. Može li se što veće zamisliti? Razumjeti ne možemo, dokučiti ne možemo silnu uzvišenost našega izabranja. Možemo samo očima vjere nazirati i srcem zahvaljivati: primili smo do punine Božjega Sina!

I to milost na milost. Prvi je čovjek stvoren „na sliku Božju“. Božji su izabranici, kao npr. Abraham, bili prijatelji Božji. Cijeli je jedan narod bio izabrani narod. I sve su to uvijek novi darovi Božji. A s Isusom Kristom se javlja nešto bitno novo: čovjek biva uzdignut do nebeskih visina: „Djeca se Božja zovemo i jesmo“ (1 Iv 3,1). Božji smo, Bogu pripadamo. Kad bismo samo više mogli spoznati uzvišenost svoga poziva, veličinu vlastitog izabranja! To je čista radost i to je naša nada. [to nam se to loše još može dogoditi. U Bogu imamo sve. I naš život dobiva novi polet i novi smisao. U ovo božićno vrijeme osobito smo svjesni svoga izabranja. i molimo Gospodina da nas učini dostojnima svojih darova. On koji nas je toliko obdario udarit će nam i dar zahvaljivanja. Hvala mu.

Zvonko Pažin